

The Talmud says that there are 3 cases where events move in lockstep. One of these is the obligation to juxtapose the blessing of גאולת ישראל to the עמידה.

(ברכות מב א)

שֶׁלֹשׁ תְּכִיפּוֹת הֵן: תִּכְּף לְסִמְיָה שְׁחִיטָה, תִּכְּף לְגְאוּלָּה תְּפִלָּה, תִּכְּף לְנִטִּילַת יָדַיִם בְּרִכָּה

According to Talmud Yerushalmi, the connection between גאולה and תפלה is derived from the juxtaposition of the conclusion of chapter 19 of Psalms, השם צורי, and Chapter 20, יענך השם ביום צרה, וגואלי. The juxtaposition of גאולה and תפלה occurs in both the morning and evening services. In the morning service the blessing is directly connected to the עמידה while in the evening we extend the גאולה with the blessing of השכבנו. If they both have the same requirement to follow each other, and both conclude the same way with why are the texts of the morning and evening blessings different?

The morning version of the blessing focuses on praising Gd for many things, including the exodus as well as assisting the poor, releasing the imprisoned and for answering the prayers of the Jewish people. As we say every morning in שחרית:

מִמַּצְרַיִם גְּאֻלָּתֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתֵנוּ: כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הִרְגָתָּ וּבְכוֹרְךָ גְּאֻלָּתָּ וַיִּסּוּף בְּקָעָתָּ וַיּוֹדִים טִבְעָתָּ וַיִּדְּעוּ הָעֶבְרִית וַיִּכְסּוּ־מִים צָרִיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נִוָּתַר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֱהוּבִים וְרוֹמָמוֹ אֵל וְנִתְּנוּ יָדַיִם זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוּת בְּרִכּוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיִם: רַם וְנִשָּׂא גְדוֹל וְנוֹרָא מְשֻׁפָּל גְּאִים וּמִגְבִּיָּה שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפּוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דָּלִים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בָּעֵת שְׁוָעָם אֱלֹיו תְּהִלּוֹת לְאֵל עֲלִיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבָרֵךְ. מִנְּשָׂה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָּלֶם מִי כָמֹכָה בָּאֵלִים יְהוָה מִי כָמֹכָה נִאֲדָר בְּקֹדֶשׁ נוֹרָא תְּהִלָּת עֲשֵׂה פֶלֶא שִׁירָה תִּדְּשָׂה שִׁבְּחוּ גְּאוּלִּים לְשִׁמְךָ עַל־שְׁפַת הַיָּם יָחַד כָּלֶם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד

We offer praise to Gd for the great things He did for us. We begin with praise for the exodus, but continue with, what the siddur considers, other acts of Gd that are equally worthy or praise, such as helping the poor, raising up the downtrodden. We are in full praise mode, as we say praises to Gd on high. We then emphasize that

Moses and the Jewish People offered praises to Gd and exclaimed Who is like Gd, and the verse Gd will rule forever, verses from אז ישיר. The focus here clearly is on the praise the Jewish People offered to Gd at the Sea of Reeds, after they were miraculously saved from the Egyptian army that was pursuing them.

Let us now examine the construction of the evening prayer. As in the morning we recite two blessings prior to Kriat Shma. We recite two blessings after Shma which leads to the following question. If we are obligated to be סומך גאולה לתפלה, to juxtapose the blessing of redemption to the Amidah, why do we interrupt with the blessing of השכבנו? The Talmud answers that we consider this second blessing as גאולה ישראל, an extension of the previous blessing of גאולה אריכתא, and therefore does not constitute a pause, הפסק, between them. So we essentially preserve the symmetry between שחרית and ערבית.

Let us now compare the contents of blessing over redemption in ערבית to that of שחרית.

הַעֲשֵׂה לָנוּ נְסִים וּנְקָמָה בַּפְּרָעָה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם: הַמָּכָה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵירוֹת עוֹלָם: הַמַּעֲבִיר בְּנֵיו בֵּין גִּזְרֵי יָם סוּף אֶת־רוּחֲפִיהֶם וְאֶת־שׁוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת טָבַע: וְרָאוּ בְּנֵיו גְּבוּרָתוֹ שֶׁפָּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ: וּמִלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עָלֵיהֶם מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָהּ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׁמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כָּלֵם מִי כָמֹכָה בָּאֵלֶם יְהוָה מִי כָמֹכָה נֶאֱדָר בְּקֶדֶשׁ נוֹרָא תַהֲלִית עֲשֵׂה פֶלֶא: מִלְכוּתָהּ רָאוּ בְּגִיד בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מִשָּׁה זֶה אֵלֵי עָנוּ וְאָמְרוּ יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד

Where the focus in the morning is praising Gd for the miracles He did and continues to do for us, the focus at night is on קבלת עול מלכות שמים, accepting the yoke of Heaven. At night we do that two ways. The first is by reciting the Shma which is the ultimate expression of קבלת עול מלכות שמים. We then do it again, this time prefacing the line we recited in the morning, מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָהּ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׁמְחָה רַבָּה, by saying וּמִלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עָלֵיהֶם, the people accepted upon themselves the yoke of heaven. How did they do that? If we look at the verse מִי כָמֹכָה בָּאֵלֶם יְהוָה we find the idea of the uniqueness of Gd, similar to what we express with the verse of Shma Yisrael. We then follow it up with the verse הַשֵּׁם יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד, which is

קבלת ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. Those two statements constitute equivalent to עול מלכות שמים.

Whereas the expression of redemption in the morning focuses on praise to Gd for the miracles He performed and continues to perform for us, the focus in the evening prayer is on reiterating our acceptance of and submission to Gd as the ruler of everything. Apparently, an individual who is saved from a desperate situation is overcome with a need to express dual emotions to Gd. The first is the immediate need to thank and praise Gd for the miracle. After all, human beings are distinguished by their ability to recognize acts of kindness and verbalize thanks and praise for the salvation. The laws of Hallel are built upon this idea.

On the other hand, an individual who has been saved from catastrophe by the visible hand of Gd, must stop everything and acknowledge that Gd is ruler of all and fully and completely accept His monarchy. The event is life altering and requires a spontaneous recognition of Gd as King. They jointly proclaimed Gd will rule forever. What are we to do when it comes to prayer and לתפלה?

Yalkut Shimoni on Parsashat Bshalach says:

(ילקוט שמעוני שמות רמא):

בו ביום דרש רבי עקיבא אז ישיר משה ובני ישראל שאין תלמוד לומר לאמר מלמד שהיו ישראל עונין אחריו של משה שירה על כל דבר ודבר כקורין את ההלל. רבי נחמיה אומר כקורין את שמע ולא כקורין את ההלל. דרש רבי עקיבא בשעה שעלו ישראל מן הים נתנו עיניהם לומר שירה וכיצד אמרו שירה כגדול המקרא את ההלל והן עונין אחריו ראשי פרקים. משה אמר אשירה לה' והן אומרים אשירה לה'. משה אמר כי גאה גאה והן אומרים אשירה לה' וכו'. רבי נחמיה אומר כסופר הפורס על שמע בבית הכנסת שהוא פותח תחלה והן עונין אחריו מה שהוא אומר. במאי קמיפלגי רבי עקיבא סבר לאמר אמילתא קמייתא. ור' אליעזר סבר לאמר אכל מילתא ומילתא. ורבי נחמיה סבר ויאמר דאמרו כולהו בהדי הדדי לאמר דפתח משה ברישא

Rabbi Akiva said that the format the Jewish People used to recite אז ישיר was similar to the way we recite Hallel. He is saying that the format resembles Hallel because their obligation at that time was to praise Gd, to recite Hallel, תהלות לקל עלין. They had to follow the format used by a צבור and the congregation when they recite Hallel. The Talmud says

(פסחים ק"ז א):

הלל זה מי אמרו? רבי יוסי אומר, אלעזר בני אומר: משה וישראל אמרוהו בשעה ששעלו מן הים. ונחלקין עליו חביריו לומר שדוד אמרו. ונראין דבכריו מדברייהן

Rabbi Nechemia said the recitation format of אז ישיר was that of שמע, similar to קריאת שמע, Both leader and congregation have to say every word, but it has to be done in a responsive format. Rabbi Nechemia was of the opinion that the proper response to the miraculous events at the Sea of Reeds was to proclaim and accept Gd's monarchy. We emulate the angels in our daily prayers and חזרת הש"ץ. The קדושה we recite expresses the format used by the angels to accept upon themselves עול מלכות שמים. It is done in a responsive format, the Chazan begins by asking the congregation to sanctify Gd's name the way the angels do above. The congregation answers קדוש קדוש קדוש, which is repeated by the Chazan who then introduces the next stanza, and they repeat the process. Each one says what the other says. For עול מלכות שמים requires a spontaneous and communal response:

וכלם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה. בשירה ובזמרה. ומברכים ומשבחים ומפארים ומעריצים ומקדישים וממליכים את שם האל המלך הגדול הגבור והנורא קדוש הוא. וכלם מקבילים עליהם על מלכות שמים זה מזה. ונותנים רשות זה לזה להקדיש ליוצרים בנחת רוח. בשפה ברורה ובנעימה. קדושה כלם באחד עונים ואומרים ביראה קדוש קדוש, קדוש יהנה צבאות. מלא כל הארץ כבודו והאופנים וסיוות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמת שרפים לעמתם משבחים ואומרים ברוך כבוד יהנה ממקומו:

First, the angels express that Gd is ubiquitous, מלוא כל הארץ כבודו, which is as noted their form of עול מלכות שמים. They immediately follow that up with ברוך כבוד

ברוך שם כבוד ושמע ישראל and השם ממקומו. Hence, we relate the praise offered by the angels as a prelude and introduction to our קבלת עול מלכות שמים. Just as they all recite it, so do we.

Chazal accepted both Rabbi Akiva's and Rabbi Nechemia's opinions as to what the focus of the ברכת גאולה should be. Rabbi Akiva's view provides the format for שחרית. We emphasize the praise aspect in the morning service. In the evening we accept Rabbi Nechemia's opinion and focus on קבלת עול מלכות שמים, as we follow a similar format to Shma Yisrael.

This summary is copyright 2022 by Rabbi Josh Rapps. Permission to distribute this summary for individual use, with this notice, is granted. Distribution through electronic or printed media without the author's permission is prohibited.